КРИСТИНА ПАТРАШКОВА

- Определят ви като новия секссимвол на театъра. Това ласкае ли ви?

- Не мога да разбера какво означава подобно определение. В Америка чета, че Памела Андерсън е секссимвол. Секссимволите май са за хора до 16 години. Мен в "Ромео и Жулиета" ме харесват момичета, които са от 10 до 13. Честно казано, това ми е смешно. Използва се като шаблон, който се лепва, а никой не се замисля какво всъщност означава.

Владимир Карамазов:

Смених си името по Достоевски, защото бесовете ме владеят

Срамувам се от манекенството, признава младата звезда на Народния театър

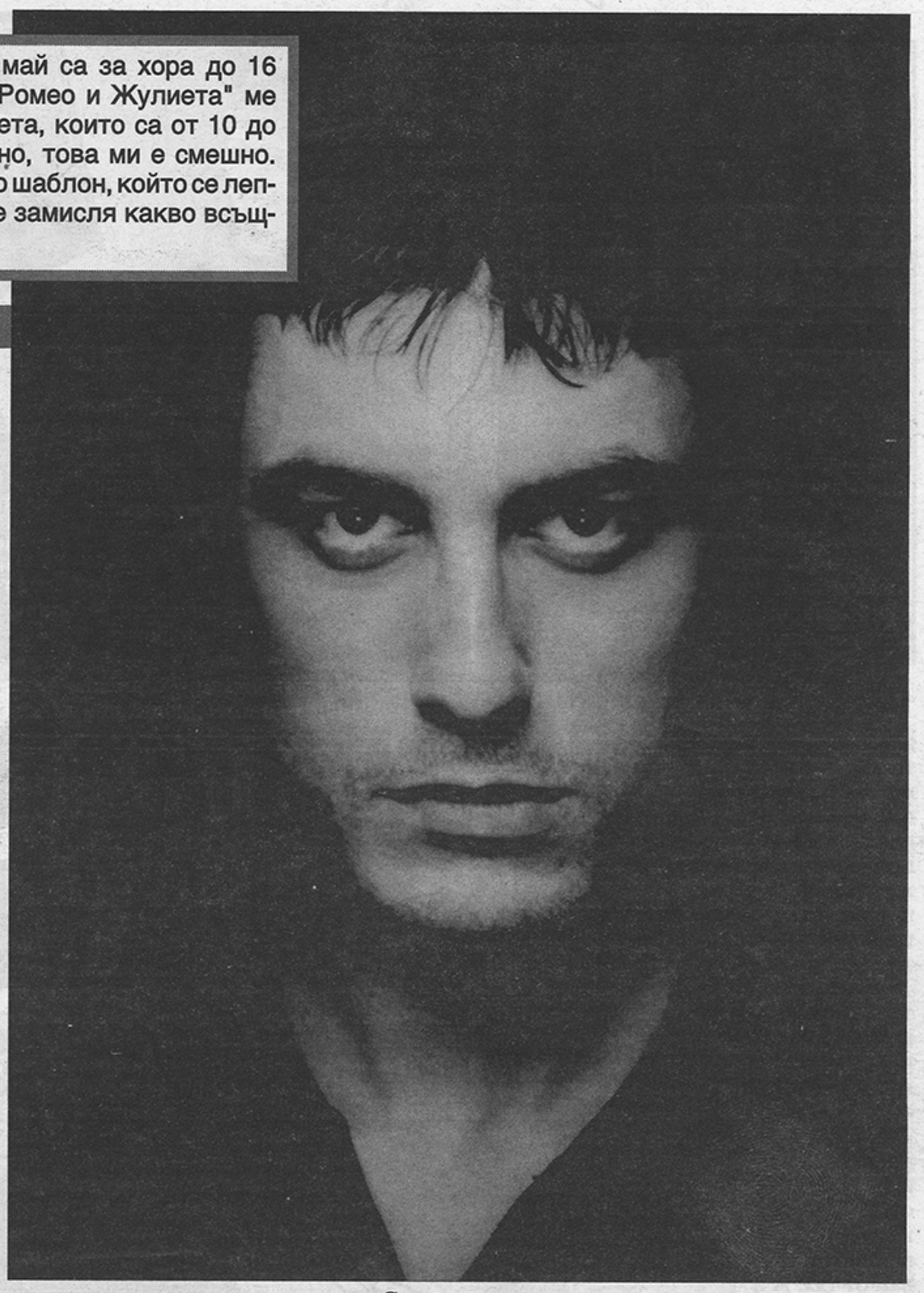

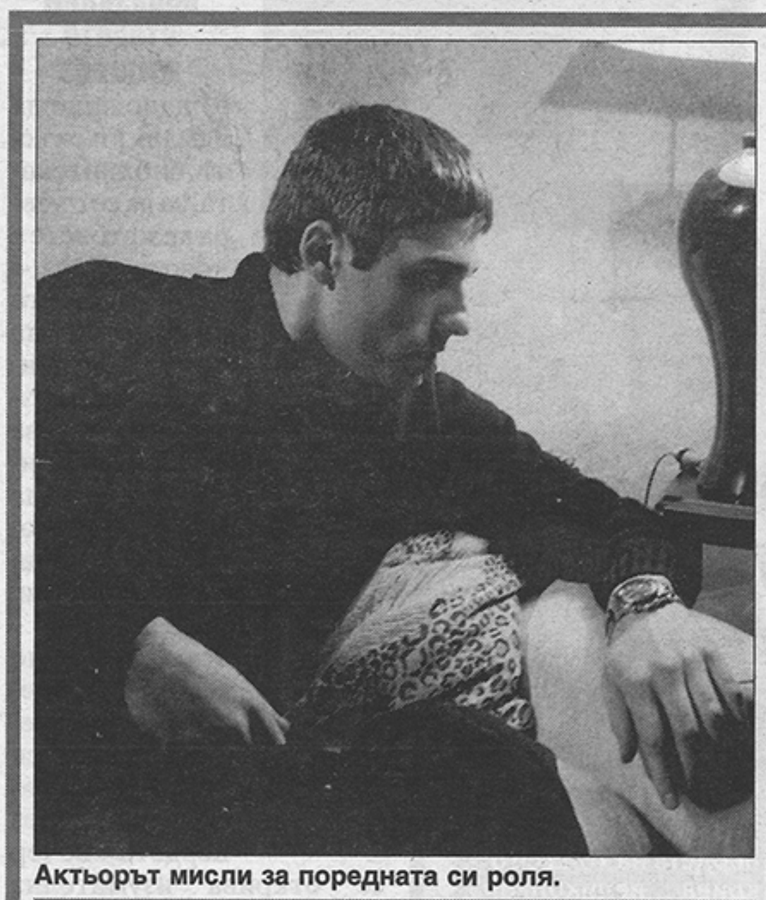

Актьорът мисли за поредната си роля.

- Известно е, че сте променили фамилията си от Александров на Карамазов, защото много обичате Достоевски. С кой от героите му се оприличавате?

- С Рогожин от "Идиот". Защото и аз като него съм краен човек в настроенията и чувствата, владеят ме бесове. С приятели все се карам, сдобрявам се. Когато се ядосам, мога да изляза извън кожа. Навремето учех в Техникума по обществено хранене в Банкя. Там разни местни хора ни причакваха и постоянно се биехме. Влязох в този техникум, защото много не ми се учеше. Мислех само за театър. С течение на времето се опитвам да се променя.

- Рогожин е готов на всичко за любовта. Как е при вас?

- Аз още не съм направил всичко за нея. Ако някой ден тя ме връхлети, може и да ме побърка.

- Някои твърдят, че сте новият Иван Иванов. Каква е разликата на вашето поколение от неговото?

- Те са живели в по-добро време, защото са снимали много в киното. Така ми се играе в хубав български филм! Но сега сме принудени да снимаме тъпотии за пари в долнопробни американски продукции, които се прожектират в рейсове и кораби. Хубавото е единствено, че режисьорите започнаха да се обръщат все повече към младите.

- Не се ли опасявате, че режисьорите ще ви напъхат в клише заради привлекателната ви външност?

- Още като бях в Детското театрално студио при Бончо Урумов си казах, че няма да допусна това да стане. Сега например в "Службогонци" Иван Добчев ми е дал роля на пълен идиот. Така съм дегизиран, че хората няма да ме познаят. Красотата е нещо мимолетно. В театъра се гледа какво можеш, а не как изглеждаш.

- Като че ли влагате цялата си енергия в театъра?

- Втора година влизам от пиеса в пиеса. Просто нямам личен живот, не мога да се срещам с приятели. И това е страшно. Чакам с нетърпение лятото, когато може би ще отида за малко в чужбина.

- Известно е, че имате много почитателки.

- Има момичета, които гледат за стотен път "Ромео и Жулиета", където участвам. След това ни причакват на входа. Играли сме представлението в Македония и Турция. Там ходеха след нас, като че ли сме рок-група. Свиркаха с клаксони, махаха ни, искаха да ни пипнат. Но аз много повече се радвам, когато ме оценяват като актьор, а не когато се влюбват в мен.

- С какво са свързани страховете ви?

- Опасявам се един ден да не намразя театъра, да не се предозирам от него. В България има най-много 15 добри режисьори, с които постоянно работиш. Има няколко театъра, няма кино, няма пари, няма добри сценаристи.

- Какво изпускате?

- От една година не съм ходил в дискотека или заведение. Пък и ако закъснея вечер, сутрин не мога да отида на репетиции. Гледам по телевизията как хората се запознават по клубове и се веселят. Нямам време за това.

- Канят ли ви отново да дефилирате като манекен, какъвто сте били навремето?

- Да, но отказвам. Аз се срамувам от манекенството. Ревюто е едно нищо. Винаги ми е било смешно как се притесняват манекенките, преди да излязат на подиума. Изглежда ми нелепо, защото знам какво е да се появиш на сцената и да играеш в продължение на 2 часа. Съвсем различно е да се покажеш, да се фръцнеш и да се върнеш. Това за мен е идиотия. Иначе се снимам в реклами. Единственото хубаво при моделите е, че много пътуват и изкарват пари. Модата за мен е плитко нещо и може да ти омръзне за 2 месеца - ходиш, научаваш си физиономията, позите, снимат те. Тъпо е.

- Как си представяте голямата любов?

- Още като видя някого, разбирам дали мога да се спогаждам с него. Надявам се така да срещна голямата любов - да е от първи поглед и да си кажа, че с тази жена искам да изживея живота си.

- Какво искате да постигнете?

- Започвам да уча руски и след време ще се пробвам да стана актьор в Москва. Русия ме привлича с мащаба, културата си. Хората са крайни и до ден днешен там можеш да срещнеш героите на Достоевски. Театърът е издигнат на пиедестал, жените си правят специални прически, когато отиват на постановка. А актьорите наистина са звезди. Само като чуя МХАТ и косата ми настръхва. В Петербург като вървиш по улиците и вече си в друг свят.

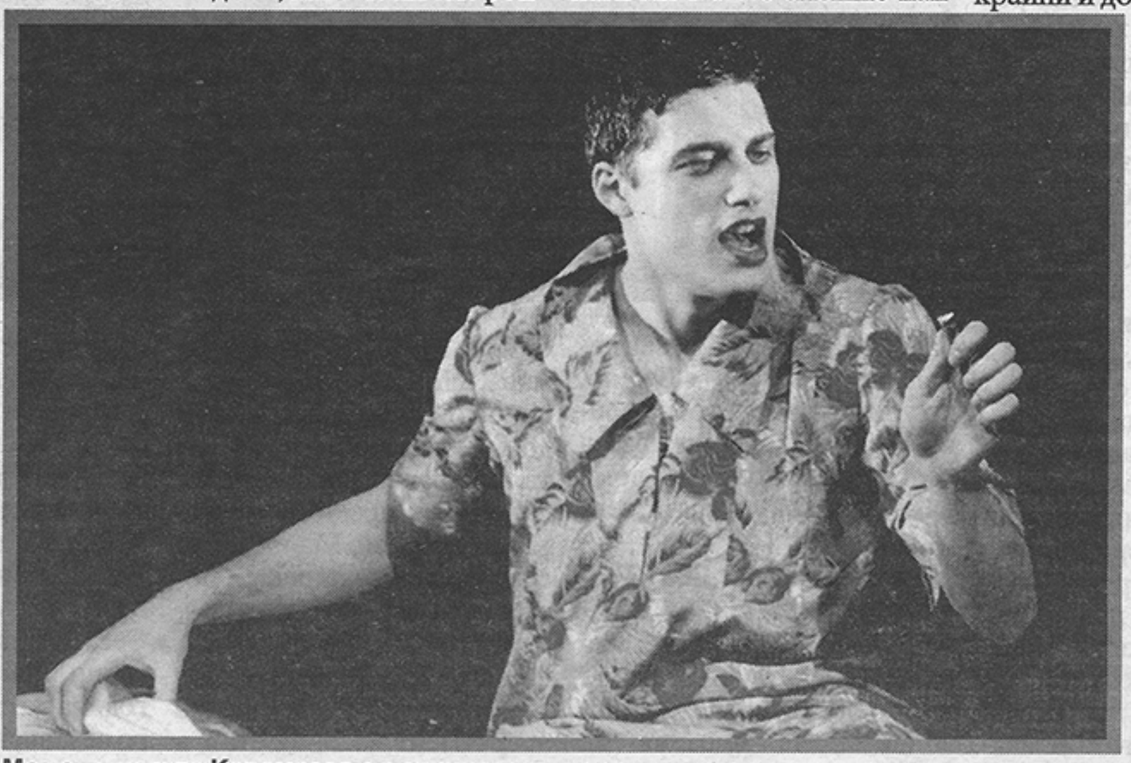

Момент, когато Карамазов е в стихията си на сцената. СНИМКИ: ЛИЧЕН АРХИВ

ОСОБЕНОСТИ НА ХАРАКТЕРА

Хората мислят, че съм надменен и надут. Аз трудно влизам първи в контакт. Мога един месец да стоя като бурсук. Като постъпих във ВИТИЗ, един месец не говорех с никого от класа. Беше ми необичайно, повечето бяха от провинцията. Пък и преди премиера мозъкът ти е зает само с това. Подминаваш хората и те ти се сърдят. Освен това много завиждат.

АВТОМОБИЛИТЕ

Страшно ме изнервят колите. Излизам от театъра и няма местенце, откъдето да мина. Това е кошмар, няма го в нито една страна. Хората се бутат като говеда. Дано децата ни заживеят нормално, поне наполовина по-добре от нас. Аз не карам кола, защото нямам книжка. Пък и мисля, че трудно ще назубря листовките. Все пак може би трябва да го направя. Но тогава пък няма да има къде да паркирам и ще закъснявам за репетиция.

СЕМЕЙСТВОТО

Баща ми е бил ръгбист, а майка ми лекоатлетка. По едно време и аз щях да ставам ръгбист, но видях, че е голяма хамалогия. Спортът и театърът си приличат по енергията и усилията, които са необходими. Напрежението е страшно. Но спортът е сигурно по-голяма игра на нерви, при нас напрежението се контролира. Иначе искам да попадна на някакъв остров или в някаква пустош и да трябва да оцелявам без храна и вода. Липсва ми нещо много екстремно и крайно.